

פרשת כי תבוא - פרשת השמחה

אור החיים

והיה כי תבא אל הארץ. אמר והיה לשון שמחה, להעיר שאין לשמוח אלא בישיבת הארץ על דרך אומרו (תהלים קכ"ו) אז ימלא שחוק פינו וגו':

מדרש תנחומא כי תבא א

היום הזה ה' אלהיך מצוך לעשות. זה שאמר הכתוב: בואו נשתחוה ונכרעה ונברכה לפני ה' עוֹשֵׁנו (תהלים צה, ו). והלא כריעה בכלל השתחויה, והשתחויה בכלל כריעה, ומה תלמוד לומר, נשתחוה ונכרעה ונברכה. אלא צפה משה ברוח הקדש וראה שבית המקדש עתיד לחרב והבפורים עתידין לפסקו, עמד והתקין לישראל שיהיו מתפללין שלשה פעמים בכל יום, לפי שחביב תפלה לפני הקדוש ברוך הוא מכל מעשים טובים ומכל הקרבנות.

רמב"ן כי תבא

לא אכלתי באני ממנו. אע"פ שהוידוי בכל המעשרות כמדרש וגם נתתיו ללוי ולגר וליתום ולא למנה (ספרי יג מעשר שני פ"ג ה"י) אבל "לא אכלתי באוני ממנו" יחזור על הקדש לבדו שהוא מעשר שני ונטע רבעי והם שאסורין באון

רש"י בראשית יח

וישקיפו. כל השקפה שבמקרא לרעה, חוץ מהשקיפה ממעון קדשך (דברים כו, טו.), שגדול כח מתנות עניים, שהופך מדת הרוגז לרחמים:

רש"י מסכת שבת כה:

לא בערתי ממנו. במעשר שני כתיב

רמב"ם הלכות לולב פרק ח ה"טו

השמחה שישמח אדם בעשית המצוה ובאהבת האל שצוה בהן. עבודה גדולה היא. וכל המונע עצמו משמחה זו ראוי להפריע ממנו שנגמר (דברים כח-מז) תחת אשר לא עבדת את ה' אלהיך בשמחה ובטוב לבב.